

szerűen foglalkozott a közigazgatási bíróság ideális feladatával, a bíróság intézményi fejlődésével. Lándzsát tört a közigazgatási jogvédelem elvi kiépítése mellett. Nyíltan utalt arra, hogy a központi kormányhatalom hatáskörének megnövekedése mellett és ennek ellensúlyozására szükség van a közigazgatási jogvédelem mai rendszerének, amely csak kiemelt esetekre — a szónok ki-tűnő kifejezése szerint „sávokra” — szorítja a bíróság igénybe-vételét, elejtésére, és a közigazgatási jogvédelemnek az egész vonalon való megteremtésére. A bírói hivatás lélekformáló ere-jét mutatja ez az évnnyitó beszéd. Önkéntelenül Jókai „Uj föl-desura” jut emlékezetünkbe, amiként a magyar föld a magyar érzést plántálta át az új földesurba, akként szólal meg ebben a beszédben a volt politikusból a nemzet jogait őrző, a kormány-nyal szemben is féltő bíró.

Dr. Degré Miklósnak a budapesti kir. ítélőtábla elnökének két beszédéről is meg kell emlékezni. A tábla évnnyitó ülésén jo-gos önérettel hivatkozhatott a tábla élén eltöltött működésé-nek 10. évfordulójára. Nem véletlen, hogy a táblai elnök beszé-deben, aki egyúttal a bírói és ügyvédi vizsgáló bizottság elnöke is, ezuttal is megszólalt a fiatalság problémája. Természetszerű, hogy ez a kérdés foglalkoztatta a vizsgáló bizottság évnnyitó ülésén is.

Ha mindenképen helyeslendő is a bíró hüvös és előkelő visszavonulása a politikai mezőkről, a nemzet jövője, életsorsá-nak irányítása az egész nemzet ügye, és a napi eseményeket elmosó, a nemzet nagy céljait szem előtt tartó elgondolások a bírót is joggal foglalkoztatják és épen a nemzet érdekében szük-ségszerű is, hogy az ország fő bírójának szócsövén keresztül a nemzet jövőjét tekintő, a jog fegyverzettségében megizmoso-dott bírói lélek a nemzet életének irányításában szóhoz jusson.

B. S.

Nagy Dezső Bálint doktor közigazgatási bíró. Lapunk olvasói-nak nem szükséges bemutatni dr. Nagy Dezső Bálintot. Sze-mélye mindazok előtt ismert, kik a magyar jogi irodalommal ro-konságot és barátságot tartanak. Mint a Magyar Jogi Szemle szerkesztőjét és a Magyar Jogászegyleti Értekezések és Tanul-mányok szerkesztőjét, valamint a Jogi Hírlap főmunkatársát ismerik azok, kik a magánjogi tudományok művelői, — mint az Illetékügyi Közlöny szerkesztőjét ismerik azok, kik a pénzügyi jog tudományával foglalkoznak. S ha csupán Nagy Dezső Bá-lintról volna szó, akkor be is fejezhetnők mondanivalóinkat e néhány sorral és azzal, hogy kifejezést adunk annak az őszinte örömnünknek, hogy a kiténtetés valaki olyat ért, aki egész élete munkálkodásával és elért eredményeivel reászolgált arra a ma-gas bírói pozícióra, amelyben minden bizonnyal ép oly megelé-gedésre fogja teendőit ellátni és a közt szolgálni, mint ahogyan ezt tette nehéz körülmények és még nehezebb feladatok között az ügyvédi karban.

Azonban nekünk ezentúl is van okunk, hogy örömrünknek kifejezést adjunk. Dr. Nagy Dezső Bálint kinevezése az egész ügyvédi karnak megbecsülése, kifejezésre juttatása annak az állandóan hangoztatott elvnek, hogy az ügyvédség az igazságszolgáltatásnak a bírói karral egyenrangú faktora s közérdeket szolgál az, hogy kölcsönös kicserélődés révén is meg legyen az állandó kontaktus a két kar között. Örömrünk és meglepődésünket csak fokozza az, mikor az állandóan hangoztatott és igaznak bizonyult elvnek ily szerencsés gyakorlati megvalósulásával találkozunk. A karnak bizonyára vesztesége dr. Nagy Dezső Bálint távozása. Azonban az egyetemes ügyvédi érdekek és az igazságszolgáltatásnak igaz nyeresége ez a kinevezés.

H. L.

A Jogtudományi Közlöny megszűnésére. A 70-ik év küszöbén a Jogtudományi Közlöny szerkesztősége, a lap megszűnését jelentette. 70 esztendő váltakozó generációk váltakozó munkáit öleli fel. Maga a jog is, még ha az in aeternum valiturum meg nem valósítható igényével tetszeleg is, lényege szerint időhöz kötött, zeitgebunden. Az egyes történelmi időszakok változó gazdasági viszonyai, változó szellemi áramlatai mindig új meg új alakulást adnak, új meg új anyagot dobnak a jog számára. E szükségszerűen bekövetkező változás mellett a Jogtudományi Közlöny egyetlen vonalon változatlan maradt: a lapnak abban a szellemi irányításában, amely a magyar jogéletnek fejlődését, a magyar jogi kultúra előbbre vitelét óhajtotta szolgálni. A tempó, amelyet a fejlődésben óhajtott, hol sürgetően követelő volt, mikor a korszak fejlődési irányvonala felfelé ivelő volt, hol erős kritikai rezignáltságba olvadt át és a fejlődést sürgető progressiónak ugyanaz volt a lelki gyökere, mint a mult elért eredményeire támaszkodó, azt féltő konzervativizmusnak.

A Jogtudományi Közlöny a maga 7 évtizedes multjával többet jelentett, mint egy jogi szaklap. Az aktualitást szolgáló újság a maga megjelenési időpontjában akar szolgálatot tenni, de ha igazi jelentősége van, ez messze túl éli az első pillantásra való rendeltetésének időpontját — és 70 év után a Jogtudományi Közlöny a magyar jogi kultúra geológiai rétegződését áttekinthetően vetíti elénk. Aki bárminő jogi kérdés fejlődésvonalát keresi, a Jogtudományi Közlöny már elsárgult és friss lapjai között biztos nyomokra akad. Sok esetben a Jogtudományi Közlönyben megjelent cikkek, tanulmányok voltak a jogfejlődésnek elindítói. Ehhez a munkához a Jogtudományi Közlönynek mindenkor rendelkezésre állottak a jogélet és jogirodalom vezető egyéniségei, de igen nagy előnyt jelentett a Jogtudományi Közlöny számára a nagy jogászközönség, az alkalmi cikkírók nem érdemtelen csapata.

B. S.

A Magyar Jogászegylet perjogi és igazságügyi szervezeti osztálya Vincenti Gusztáv dr. kúriai bíró elnöklésével tartott ülésén ifj.